

kommer an paa, det er Princippet. Vi vare imod at kræve Sikkerhedsstillelse af Testamentfuldbyrdere af to Grunde. Dels kunde det bruges som et Vaaben i Skifterettens Haand mod den Konkurrence fra Sagførernes Side, som vi vide piner dem saa haardt omkring i Provinserne. Der føres jo der en stadig Kamp mellem Sagførerne og Retskontorerne, en Kamp, hvor jeg nok finder, at Befolkningen burde staa paa Sagførernes Side i Modsætning til Retsbetjentene og deres Fuldmægtige. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her. I denne Kamp kan en saadan Bestemmelse bruges fra Skifteretternes Side, og de staa selvfølgelig altid paa deres Fuldmægtiges Side. Ganske vist indrømmer jeg, at der er *nogle* Kauteler i den Retning; det er ikke overladt til Skifteretten selv at forlange Sikkerhedsstillelse, det kan kun forlanges, naar et vist Antal af de stemmeberettigede Fordringshavere forlange det, men *saa* ligger det i alt Fald i Skifterettens Haand at bestemme Størrelsen af Sikkerhedsstillelsen. Dette vil kunne komme mange Sagførere — naar man tænker sig dem som Testamentfuldbyrdere, og det er dog Reglen — meget generende; navnlig de yngre Sagførere ville ofte ikke være i Stand til at stille Sikkerhed af betydelig Størrelse, især hvis det skulde hælde, at de fik flere Boer paa en Gang, og Skifteretten kan jo selvfølgelig fastsætte Størrelsen indtil 20,000 Kr. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at det er en Forbedring, som vi allerede havde tænkt paa, naar der nu i Lovforslaget henvises til, at Sikkerhed kan stilles i Overensstemmelse med de for Statens Kassebetjente gældende Regler; altsaa ved at tegne en Forsikring for sin egen Hæderlighed i de dertil indrettede Kautionsforsikringsforeninger. Saa bliver det ganske vist lettere, men der bliver dog tilbage det andet Hensyn, vi havde. Hvad betyder nemlig denne Sikkerhedsstillelse? Det kan umulig være Meningen — det fremgaar af, at Grænsen er sat ved 20,000 Kr. —, at der skal stilles en Sikkerhed, som dækker alt det, vedkommende Fuldbyrder kan bedrage Boet for. Naar 20,000 Kr. er sat som det højeste, altsaa selv i Boer paa halve og hele Millioner Kr., er det klart, at Sikkerhedsstillelsen altid maa være adskillig mindre end Boets Formue anslaaes til, hvis Skifterforvalteren ikke tager det Hensyn, vil det netop ligge i hans Haand at misbruge Bestemmelsen for at chikanere Sagførerne, saa det gaar jeg ud fra er Lovforslagets Mening. Men i saa Fald, hvor er saa

egentlig Sikkerheden? Man kan sige, at saaledes bærer Staten sig ad, den kræver ikke en Sikkerhed af sine Amtsforvaltere og andre Kassebetjente saa stor som de Beløb, de kunne faa under Hænderne. Nej, ganske sandt, men hvad betyde saa disse Sikkerhedsstillinger? Det er mig ikke ganske klart, hvad Interesse man har deri. Af disse Grunde foreslog vi her i Tinget at stryge Sikkerhedsstillingen og derimod træffe en anden Foranstaltning, som i Virkeligheden efter vor Opfattelse var mere betryggende, den nemlig, at Boets Værdipapirer skulde henlægges under Laas og Lukke og kun kunne faas ud ved Medvirkning ikke blot af Fuldbyrderen, men af en „Tillidsmand“, der dertil var bemyndiget af de i Boet interesserede. Det har man ikke syntes om i Landstinget. Saa er der jo den Udvej at stryge alt, baade „Bokser“ og Sikkerhedsstillelse. Det er et Spørgsmaal, som nærmere kan tages under Overvejelse. — Jeg skal dernæst nævne, at man i Landstinget har noget forandret Bestemmelsen i den nuværende § 4, vort Forslags § 5, angaaende de Tilfælde, hvor Skifteretten „kan“ eller „skal“ tage et hidtil af Testamentfuldbyrdere bestyret Bo under Behandling. Jeg vil der indskyde, at det kan være rigtig nok maaske, at Ordet „kan“, naar det skal omfatte alle de Tilfælde, der nævntes i vor § 5, ikke er ganske korrekt, thi naar Justitsministeren bestemmer, at Boet skal gaa over, mener jeg ganske vist ikke, det er korrekt, om Skifteretten skulde kunne nægte det. Det er under Paaberaabelse heraf, at Landstinget har forandret „kan“ til „skal“. Det er ikke saa vigtigt, at jeg skal opholde mig ved det, men Spørgsmaalet kunde dog løses ved, at man skilte de to Ting ad og satte „kan“ om Skifterettens Forhold til det første af Tilfældene og „skal“ om dens Forhold til det andet. Med Hensyn til det øvrige Indhold af denne § 5 er der den væsentlige Forandring i Nr. 1. a., at de af os indskudte Ord: „og Boet skønnes at være insolvent“ igen ere strøgne. Med andre Ord, vi stillede som Betingelse for, at Skifteretten, selv efter at det var vedtaget med det forlangte Stemmetal, skulde kunne forlange, at Boet overgik til Skiftebehandling, ikke blot, at Arv og Gæld ikke er vedgaaet, hvilket er en ren formel Historie, men ogsaa, at „Boet skønnes at være insolvent“, hvilket er det, det kommer an paa. Det har man strøget i Landstinget paa den Motivering, at naar Boet skønnes at være insolvent, har den enkelte Kredi-